

အိမ်ရှောင်

အစာတောင်းတဲ့ သရဲကြီး

"အစာတောင်းတဲ့ သရဲကြီး"

လောကမှာ လုပ်သင့် လုပ်အပ်တာ ရှိသလို။ မလုပ်သင့်တာတွေလည်း အများ သားပါ။ လူဆိုတာ ကံမြင့်နေချိန်မှာ အကြောင်း မဟုတ်ပေမဲ့ ကံအနည်းငယ် နိမ့်သွားချိန်မှာ အရင်ဦးဆုံး ထိခိုက်မှာ က မိမိကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ ပရလောက ဆိုတာဟာလည်း သူ့စည်း ကိုယ့်စည်းဆိုတာ ရှိနေပါတယ်။ မှန်တာ ပြောရရင် ပရလောကသား တွေဟာ တကယ့်ကို စည်းနဲ့ နေကြတာပါ။ သူ့ကို မစော်ကားရင် အကြောင်း မဟုတ်ပေမဲ့ စော်ကားမိရင်တော့ အန္တရာယ် များ လှပါတယ်။

ယုံကြည်သည် ဖြစ်စေ မယုံကြည်သည် ဖြစ်စေ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးအေးချမ်းချမ်း နေတာ မကောင်းပေဘူးလား။ မီးဆိုတာ ပူပါတယ်။ ကိုင်ကြည့်ရင် ပူမှာ က အသေအချာပါပဲ။ ဒီဝတ္ထုလေးမှာ ကလည်း ပရလောက အကြောင်းကို သိပေမဲ့ အရဲကိုးမိတော့ ချောက်ချားဖွယ် ကြုံခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက် အကြောင်းပါ။ မယုံကြည်ရင်နေ အရဲကိုးပြီး မလုပ်တာ မလုပ်အပ်ကြောင်းကို ဖော်ပြလိုက် ရပါတယ်။

ရိုးမတော အနီးမှာ တော့ စဉ်ကူးဆိုတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာ ရှိပါတယ်။ အိမ်ခြေက ၆၀ ကျော်လောက်တော့ ရှိပြီး ရိုးမနဲ့ နီးလေတော့ သစ်ခုတ် ဝါးခုတ်ကအစ တောတောင်ကိုပဲ အမှီသဟဲ ပြုနေရတာပါ။ ဒီရွာလေး မှာ လည်း ရွာလူကြီး ဦးသာမြ ဆိုတာက တကယ့် လူအေးကြီး တစ်ဦးရ ယ်ပါ။ မသောက်မစားနဲ့ ရွာကို အုပ်ချုပ်လာတာက အတော့်ကို ကြာနေ ပါပြီ။ သူ့လက်ထပ်မှာ ခိုးဆိုး လုယက်တာတွေလည်း အနီးအနားမှာ မရှိ သလောက် ရှားပါတယ်။ ဦးသာမြက လူအေးကြီး ဆိုပေမဲ့ အရင်တုန်း က ပြိုင်စံမပေါ်ခဲ့တဲ့ လက်ဝှေ့သမား ဟောင်းကြီးပါ။ လူကောင်က ထွားထွား ခြေဆံလက်ဆံ ကြီးကြီးနဲ့ ပါ။ ရွာလေးက သူ့အုပ်ချုပ်တဲ့ အချိန်မှာ တော်တော်လေး ငြိမ်ဝပ်ပိပြား နေတာပေါ့။

ထိုရွာလေးမှာ ရွာလူကြီး ဦးသာမြနဲ့ အပြိုင် လက်ဝှေ့သမားဟောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဦးဖိုးအေး ဆိုသူလည်း ရှိပါတယ်။ သူကလည်း လူ ကောင် ထွားထွားနဲ့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ အမြဲတစေ ဆိုးဆိုးမိုက်မိုက် နဲ့ နေလေ့ရှိသူ တစ်ဦးပါ။ တစ်ခါတရံမှာ လည်း လူတွေနဲ့ ကလန်တိုက် နေသူ တစ်ဦးပေါ့။ သရဲတစ္ဆေဆိုလည်း မကြောက်ဘူးလို့ ကြွေးကြော် ထားသူပါ။ ဘယ်နေရာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဦးဖိုးအေးတို့ က သွားသွားလာလာ ရှိ နေသူပါ။ သရဲခြောက်တယ်လို့ နာမည်ရှိနေတဲ့ နေရာတွေကိုလည်း တစ် ယောက်တည်း သွားလာဝံ့သူပါ။

ပြီးတော့ ဦးဖိုးအေးက သတ္တဝါလေးတွေ အပေါ်မှာ လည်း ညာတာ တတ်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြောင်တွေ ခွေးတွေကအစ သူ့အရှေ့မှာ မျက်စိ ရှုပ် နေတာကို တွေ့လျှင်ပင် ခြေထောက်နဲ့ ထထပြီး ကန်တတ်တဲ့ သူမျိုး ပါ။

ထိုဦးဖိုးအေးက အသားကလည်း ဘာကြိုက်သလဲ မမေးနဲ့ အသား

ဟင်း မပါလျှင် ထမင်းမစားသူ တစ်ယောက်ပါ။ ဦးဖိုးအေးက တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး တစ်ယောက်ပါ။ မိန်းမ မယူဘဲ နေနိုင်တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် ရွာထဲက ဘယ်မိန်းမကမှ သူ့ကို မယူတာလားတော့ မသိပေ။ ဦးဖိုးအေးရဲ့ အသက်ကတော့ ၅၀ ဝန်းကျင် နားကပ်နေပါပြီ။ သူ့မှာ မိဘတွေလည်း မရှိကြတော့ပါဘူး။ မိဘတွေ ရှိတုန်းက ထားခဲ့တဲ့ တောခြံတွေ ငှက်ပျောခြံတွေနဲ့ လယ်တွေက အနည်းငယ် ရှိနေလေတော့ သူတစ်ယောက်တည်းအဖို့ အေးအေး ဆေးဆေးတော့ နေနိုင်တာပေါ့။

ရွာလူကြီး ဦးသာမြနဲ့ ဦးဖိုးအေးတို့ က နှစ်နှစ်အခါက လက်ဝှေ့စင်ပေါ်မှာ ပညာစမ်းခဲ့ ဖူးပါတယ်။ ဦးသာမြက ငယ်စဉ်ထဲက လက်ဝှေ့ထိုးခဲ့ပေမဲ့ စိတ်ကြမ်း လူကြမ်းတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ဝါသနာအရသာ ထိုးသတ်ခဲ့တာပါ။ ဦးဖိုးအေး ကတော့ ငယ်စဉ်တည်းက ဆိုးမိုက်ခဲ့တာပါ။ သူ့ရဲ့ လက်ဝှေ့ပညာကြောင့် သာ လူတွေက မယှဉ်ရဲခဲ့တာပါ။ ဦးသာမြနဲ့ ဦးဖိုးအေးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ပညာစမ်းခဲ့ခြင်း အကြောင်းကတော့ ဒီလိုပါ။

တစ်နေ့မှာ ကိုဖိုးအေး တစ်ယောက် အရက်တွေ မူး လာပြီး ရွာလမ်းအတိုင်း အော်ဟစ်ကာ လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဟိုလူ့ဆဲ ဒီလူ့ဆဲပေါ့။ ရွာထဲကလည်း သူ့ကို ကြောက်ကြတော့ သူလည်း ဂရုမစိုက်စွာ သောင်းကျန်း နေခဲ့တာပင်။ သူနေတာက ရွာမြောက်ပိုင်းဖြစ်ပြီး ကိုသာမြက ရွာတောင်ပိုင်းမှာ နေတာပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးက လက်ဝှေ့ ချန်ပီယံတွေ ဖြစ်ကြပေမဲ့ မယှဉ်ဖူးခဲ့ကြပါဘူး။

ဒီလို ကိုဖိုးအေးလည်း သောင်းကျန်း လာလိုက်တာ ရွာတောင်ပိုင်းနား အထိ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

"ဟေ့ ... ဖိုးအေးတဲ့ နော် ... မိုက်တဲ့ ကောင် ထွက်ခဲ့ ... ငါ့လက်သီးကို စင်ပေါ်မှာ မြည်းချင်သလား ဒီမှာ မြည်းချင်သလားပြော ... ဟား ...

ဟား ..."

စသဖြင့် အော်ဟစ်ကာ လျှောက်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို ကိုသာမြက လည်း ကြားသွားပါလေရော။ ကိုသာမြခမျာ ဒေါသ ထွက်သွားပေမဲ့ စိတ်ကို ထိန်းပြီး နေခဲ့ပါတယ်။ ကိုဖိုးအေးလည်း ကိုသာမြကို တွေ့သွား တဲ့ အခါ စိန်ခေါ်ပါတော့တယ်။

"ဟ ... ဘယ်သူလည်း လို့ ကြည့်နေတာ သာမြပါလားကွ ... အေ့ ..."

"အေး ဟုတ်တယ် ဖိုးအေး ... မင်းမူးနေရင်လည်း ပြန်အိပ်ပါတော့ ကွာ"

"ဘာ ... ဘာလိုပြန်ရမှာ လည်း ကွ ... အေ့ ... ဘာလဲ မင်းက ကြောက်လို့ လား"

ဒီတော့ ကိုသာမြလည်း ပြီးပြီးရော ဆိုပြီး ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

"အေးကွာ ဟုတ်တယ် ... ကဲ မင်းလည်း ပြန်တော့ကွာ"

"ဟား ... ဟား ... မင်းအပိုမပြောနဲ့ သာမြ ... မင်းလည်း လက်ဝှေ့သ မား ငါလည်း လက်ဝှေ့သမား ... အေ့ ... မင်းနဲ့ ငါက အခုထိ မထိုးဖူး သေးဘူးကွ ..."

ကိုသာမြလည်း ပြောမရတဲ့ အဆုံးမှာ တော့ ...

"အေးကွာ ... ဟုတ်တယ် ဒီတော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော"

"ဟာ ... ကြိုက်ပြီကွာ ... ကြိုက်ပြီ ... အေ့ ... မင်းနဲ့ ငါ စင်ပေါ်မှာ ပ ညာစမ်းချင်တယ်ကွ ... အေ့ ... ဖြစ်မလား"

"ဟ ... ဖြစ်တာပေါ့ကွာ ... အလောင်းအစားကရော ဘယ်လိုလဲ ပြော

"

ကိုသာမြလည်း ဒေါထွက်နေတော့ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ပြောနေခဲ့ပါတယ်။ ကိုဖိုးအေးက ...

"အေး ... မင်းရှုံးရင် တစ်သက်လုံး လက်ဝှေ့ထိုးတာကို စွန့်လွှတ်ရမယ် ... အေ့ ... ငါရှုံးရင်လည်း ငါစွန့်မယ် ... ဘယ်နှယ့်လဲ"

ဒီလိုနဲ့ သူတို့ ရဲ့ ပြိုင်ပွဲက စခဲ့တာပါ။ ရှုံးသူကတော့ တစ်သက်လုံး လက်ဝှေ့ မထိုးကြေးပေါ့။ ဒီတော့ သဘောတူပြီး နောက်တစ်ပတ်လောက်မှာ ပဲ ရွာအဝင် ကွင်းစပ်မှာ ပြိုင်ပွဲကို ပြုလုပ်ကြပါတော့တယ်။ သူတို့ ရဲ့ သတင်းကို ကြားလေတော့ အနီးဝန်းကျင်ရွာက လူတွေ။ သူတို့ ရွာကလူတွေ စသဖြင့် စုံလင်အောင် လာရောက် ကြည့်ရှု ကြပါတော့တယ်။

ကိုသာမြနဲ့ ကိုဖိုးအေး ဆိုတာက ရွာမှာ တကယ့်ကို လက်ဝှေ့ အကျော်အမော်တွေပါ။ ပြိုင်ဘက်ကင်းကင်းနဲ့ ထိုးသတ်လာတဲ့ နှစ်ဦးပေါ့။ ပညာချင်းမှာ လည်း တန်းတူပဲလို့ လူတွေက ထင်နေကြပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်ကလည်း တန်းတူပါပဲ။ သူတို့ နှစ်ဦးက တစ်ခါမှ ဒီလိုလည်း မထိုးခဲ့ဖူးလေတော့ အဲဒီခေတ်အခါက ရွာတော်တော် များများမှာ ရေပန်းစား နေခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းက လူတွေကို မျက်လှည့် ပြနေသလိုပါ။ အကြောင်းကတော့ အဲဒီပွဲမှာ ကိုသာမြတို့က အနိုင်ရခဲ့ပြီး ကိုဖိုးအေးကတော့ ရှုံးနိမ့်ခဲ့တာပါ။ အစပိုင်းမှာ တော့ သူမသာ ကိုယ်မသာ ထိုးလာခဲ့တာ နှစ်ဦးစလုံးလည်း မျက်နှာတွေမှာ သွေးတွေ ခြင်းခြင်းရဲနေခဲ့ပါပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ ကိုသာမြက ဘယ်လက်သီးကို အယောင်ပြပြီး ညာဝိုက် လက်သီးတစ်ချက်နဲ့ အားပါပါ ထိုးလိုက်တဲ့ အခါမှာ တော့ ကိုဖိုးအေးခမျာ လဲကျပြီး ပြန်မထနိုင်တော့ပဲ အရှုံးပေးခဲ့ရပါတော့တယ်။ ကတိတည်သူတွေ ဖြစ်တဲ့ အတိုင်း ကိုဖိုးအေးက နောက်ထ

ပ် ဘယ်တော့မှ လက်ငွေ မထိုးတော့ပါဘူး။ ကိုသာမြကလည်း သူနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ကိုဖိုးအေးလို လူတစ်ယောက် ရှုံးသွားတာကို ခံစားခဲ့ရပြီး သူပါ လက်ငွေထိုးခြင်းကို အနားယူ သွားခဲ့တာပါ။

ဒီလိုနဲ့ ကြာလာတဲ့ အခါ ကိုသာမြကလည်း ဒီရွာလေးမှာ သူကြီး လုပ်ပြီး အုပ်ချုပ်ခဲ့ ပါတော့တယ်။ သူ့ရဲ့ ငယ်စဉ်က အရှိန်အဝါကြောင့် သူ့လက်ထက်မှာ လူဆိုးသူခိုးတွေ ကင်းနေခဲ့တာက ယနေ့တိုင်အောင်ပါပဲ။
